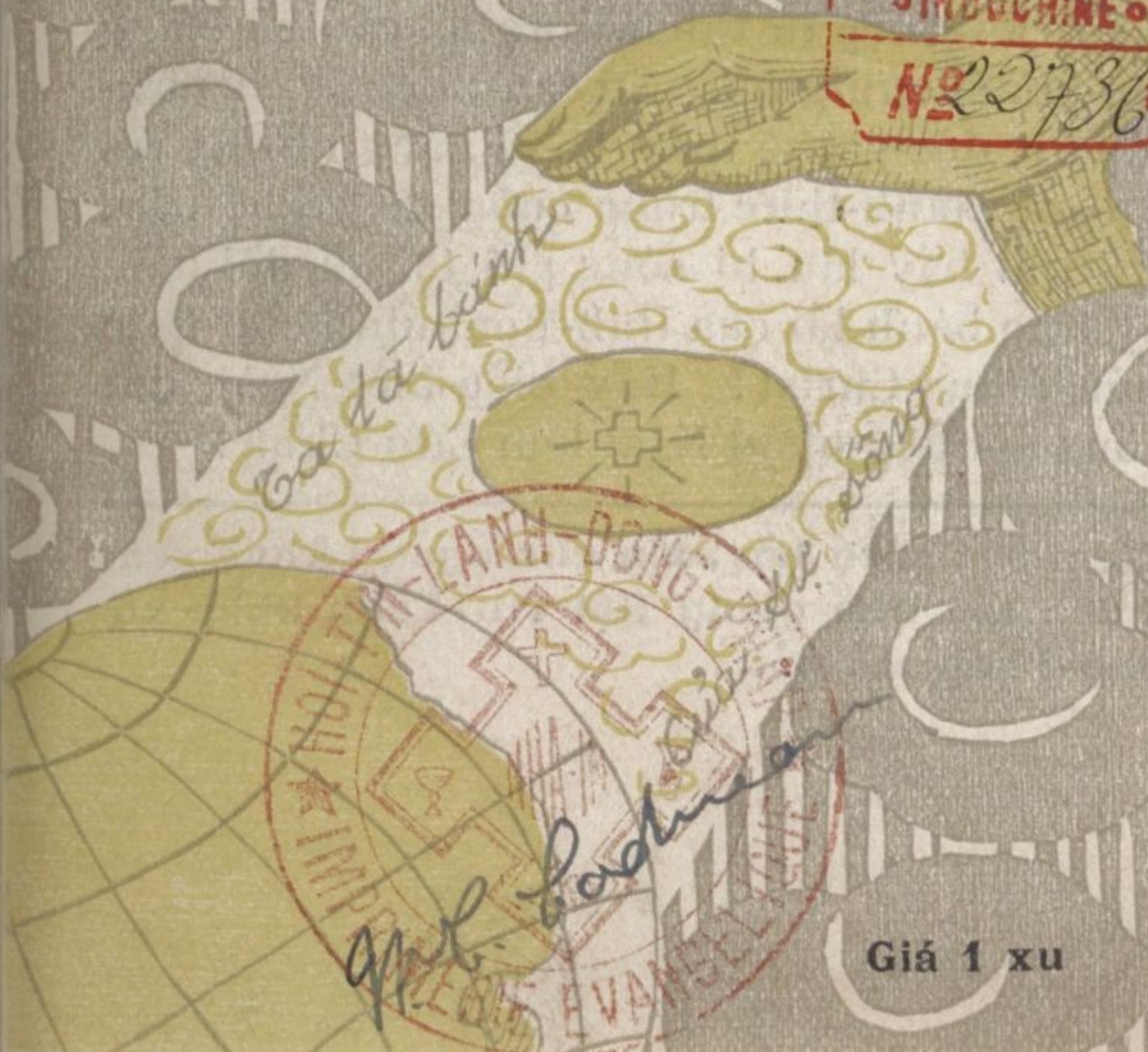

Tirage 5000 exemplaires

Ăn một bữa no suốt đời

379

Giá 1 xu

Số 10

TẠI SAO CÓ QUYỀN SÁCH NÀY ?

Nếu ta ngưng thần định trí trong giây-lát mà găm xem mọi sự xảy ra trên thế-gian này, nào chiến-tranh, nào khủng-hoảng, nào đạo-đức suy-vong, nào vật-dục bông-bột, thì ta bất-giác phải than rằng: «Ôi! Lòng người hư-hoại thay!»

Bao nhiêu phương-thể của loài người xưa nay tìm ra để vãn-hồi tình-cảnh thương-tâm, nguy-ngập ấy đều tự chứng là vô-hiệu cả. Cần có sự can-thiệp từ thiên-thượng, cần có Đấng siêu-phàm cứu-giúp. Sự can-thiệp ấy, sự cứu-giúp ấy, độc-giả sẽ thấy tả-vẽ bằng những lời đơn-sơ, thành-thực trong cuốn sách nhỏ này.

Hỡi ai bấy lâu bị sóng gió tội-lỗi dỗi-dập, hãy trao bánh lái của linh-hồn mình cho Đức Chúa Jêsus-Christ! Hãy hiểu-biết Ngài, quì xuống mà tiếp-nhận Ngài làm Cứu-Chúa!

Xem hết sách này, xin cho người khác xem và đến các nhà giảng Hội Tin-Lành khắp xứ Đông-Pháp mà hỏi.

DEPOT-LEGAL
• INDOCHINE •
N° 22736

ĂN MỘT BỮA, NO SUỐT ĐỜI (TIN-LÀNH)

«Hãy đi khắp thế-gian, giảng Tin-Lành
cho mọi người» (Mác 16:15)

ÁC độc-giả thường nghe nói về Tin-Lành. Vậy, hai chữ «Tin-Lành» đó có nghĩa gì? Người không hiểu rõ nói rằng: «Tin-Lành nghĩa là tin sự lành.» Song không phải! Hai chữ «Tin-Lành» có ý nghĩa khác. Chúng ta thường nói đến hai chữ «Tin-Lành» mà nhiều khi hiểu lầm cái nghĩa của nó. Chắc độc-giả muốn biết nghĩa hai chữ đó là gì. Xin định nghĩa như sau này:

Chữ «TIN» là «tin-tức» mà tai có thể nghe được; còn chữ «LÀNH» là «tốt-lành.» Cho nên hai chữ «Tin-Lành» có nghĩa là «tin-tức tốt-lành.» Tiếng Pháp gọi là «EVANGILE» hay là «BONNE NOUVELLE,» còn chữ Nho gọi là «PHÚC-ÂM,» đều có nghĩa là «tin tốt, tin lành» cả. Vậy thì tin-tức tốt-lành này nói về việc gì? Về sự bình-an chăng? Hay là về sự vui-vẻ? Phải, cũng có, song chỉ là một phần nhỏ trong hai chữ «Tin-Lành» thôi. Còn cái then-chốt của đạo Tin-Lành này là **sự cứu-rỗi mà Đức Chúa**

160 moloch. Piece

379

Trời nhờ Đức Chúa Jêsus lập ra để cứu loài người khỏi tội-lỗi, khỏi án phạt, khỏi sự chết.

Trong Kinh-Thánh có nhiều chỗ chép về Tin-Lành: nào Tin-Lành về sự cứu-rỗi, Tin-Lành vinh-hiến, Tin-Lành chói sáng, Tin-Lành chơn-thật. Nhứt là từ khi Đức Chúa Jêsus xuống đời này và làm thành cái phương-pháp cứu-chuộc loài người, thì «Tin-Lành» một ngày một mở-mang thêm ra. Kẻ cầm bút này muốn cùng các độc-giả suy-nghĩ về hai chữ «Tin-Lành.»

ĐẠO TIN-LÀNH ĐẾN TỪ ĐÂU ?

Các tôn-giáo ở thế-gian này đều phải có người lập ra, như đạo Hồi-hồi bởi ông *Mahomet*, đạo Phật bởi ông Thích-ca, hoặc những lý-thuyết này, giáo-lý khác cũng phải có người khởi-xướng thì mới có được. Song đạo Tin-Lành này đến từ đâu? Cái căn-nguyên của nó ở đâu? Có phải lập nên bởi sự khôn-ngoa hay sự suy-nghĩ của người ta như những ai không hiểu rõ vẫn lầm tưởng chăng? Không phải. Đạo Tin-Lành đến từ Đức Chúa Trời, Ngài là căn-nguyên của đạo này.

Đạo Tin-Lành bắt đầu từ lòng yêu-thương của Đức Chúa Trời. Nhiều người tưởng rằng đạo Tin-Lành có sau đạo Nho, đạo Phật..., song không phải, đạo Tin-Lành có từ ban đầu, Đức Chúa Trời có bao giờ thì đạo Ngài (Tin-Lành) có bấy giờ. Trong Sách Thánh có nói: «Nguyên-thủy hữu đạo, đạo

tức Thượng-Đế» (Giăng 1: 1 — theo bản chữ Nho), nghĩa là: «Ban đầu có đạo, đạo tức là Đức Chúa Trời.» Sách Nho cũng có câu: «Đạo nhứt nhi dĩ, nguyên xuất ư Thiên,» nghĩa là: «Đạo chỉ có một, vốn đến từ Trời.»

Sau khi ông bà A-đam sa-ngã vào tội-lỗi, thì Đức Chúa Trời đã lập ngay một phương-pháp để cứu loài người: Ngài giết con thú, lấy da nó dùng làm áo cho loài người mặc, rồi báo trước cho loài người một Tin-Lành là sau này sẽ có một Đấng Cứu-thế xuống đời để làm thành công-việc cứu-chuộc kẻ tội. Trải qua các thời-đại, như thời-đại lương-tâm, thời-đại luật-pháp, Đức Chúa Trời dùng nhiều hình-bóng để tỏ-bày chơn-lý của đạo Tin-Lành sẽ thực-hiện sau này. Kịp đến khi Đức Chúa Jê-sus giảng xuống đời này làm trọn mọi việc, thì đạo Tin-Lành đã trở nên rõ-ràng lắm. Lúc Đức Chúa Jê-sus sắp giảng-sanh, có thiên-sứ mách-báo mấy kẻ chăn chiên trú ngoài đồng, thức đêm canh-giữ bấy chiên, rằng: «Đừng sợ chi, vì này, ta báo cho các người **MỘT TIN-LÀNH**, sẽ là một sự vui-mừng lớn cho muôn dân; ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các người một Đấng Cứu-thế, là Christ, là Chúa» (Lu-ca 2: 10, 11).

Vậy biết rằng đạo Tin-Lành có trước các đạo khác, và cái căn-nguyên của đạo là chính Đức Chúa Trời, chớ chẳng đến từ loài người đâu. Sứ-đồ

Phao-lô có nói : «Hỡi anh em, tôi nói cho anh em rằng Tin-Lành mà tôi đã truyền chẳng phải đến từ loài người đâu ; vì tôi không nhận và cũng không học Tin-Lành đó với một người nào, nhưng đã nhận lấy bởi sự tỏ ra của Đức Chúa Jêsus-Christ» (Ga-la-ti 1 : 11, 12). Không bởi loài người thì bởi Đức Chúa Trời, như có chép rằng : **«Chúng tôi rao-truyền đạo Tin-Lành của Đức Chúa Trời»** (I Tê-sa-lô-ni-ca 2 : 2).

ĐẠO TIN-LÀNH LÀ ĐẠO CHƠN-THẬT

Tiếc thay ! Có nhiều kẻ nghịch-thù của đạo Tin-Lành vì lòng ghen-ghét mà nói rằng : «Đạo Tin-Lành là đạo dối, đạo lạc.» Nhiều người tò-mò (tọc-mạch) hỏi tại sao gọi là đạo dối, đạo lạc, thì họ trả lời một cách mơ-hồ rằng : «Vì đạo Tin-Lành không thờ hình-tượng, không có nhiều lễ-nghi bề ngoài, người truyền-đạo không đi tu mà lại cưới vợ, lấy chồng.» Nhưng có hề chi, dầu cho cái lưỡi của bọn này dẻo như lạt, sắc như gươm, cũng không đánh đổ được đạo chơn-thật của Đức Chúa Trời. Họ chẳng khác chi đứa trẻ ngu-dại kia, tối ra vườn chơi, ngẩng mặt lên trời thấy vầng trăng sáng tỏ, thì đầy lòng tức-giận vô-cớ. Muốn làm cho trăng sáng kia phải mờ-tối, nó bèn bốc bùn ném trăng, song sao cho tới được, vì trăng cao. Rút lại, tay nó bần, và bùn nó dùng để ném trăng lại rơi vào mặt nó. Tại sao chúng tôi quả-quyết tin rằng đạo Tin-Lành là đạo

chơn-thật như Kinh-Thánh có chép rằng: «Anh em sau khi nghe **đạo chơn-thật**, là **đạo Tin-Lành** về sự cứu-rỗi anh em» (Ê-phê-sô 1: 13). Lại rằng: «Sự trồng-cây để dành cho anh em ở trên trời, là sự trước kia anh em đã nhờ **đạo Tin-Lành chơn-thật** mà biết đến» (Cô-lô-se 1: 5)?

Xin tỏ-bày ba cơ sau đây để minh-chứng cho lẽ thật này:

1) Vì đạo Tin-Lành là lời của Đức Chúa Trời.
—Trong thế-gian này, ai là người chẳng tin rằng Đức Chúa Trời là Đấng chơn-thật? Trong Kinh-Thánh cũng xưng Ngài là Đức Chúa Trời công-bình, Đức Chúa Trời thành-tín. Nếu Ngài là Đấng công-bình, thành-tín thì lẽ tất-nhiên Ngài là Đấng chơn-thật và lời phán của Ngài, tức là lẽ đạo Tin-Lành, tự-nhiên cũng phải là chơn-thật. Sứ-đồ Phi-e-rơ có nói rằng: «Anh em đã được lại sanh chẳng phải bởi giống hay hư-nát, nhưng bởi giống chẳng hư-nát, là bởi lời hằng sống và bền-vững của Đức Chúa Trời. Vì mọi xác-thịt ví như cỏ, mọi sự vinh-hiến của nó ví như hoa cỏ. Cỏ khô, hoa rụng, nhưng lời Chúa còn lại đời đời. **Và lời đó là đạo Tin-Lành đã giảng ra cho anh em**» (I Phi-e-rơ 1: 23-25). Nếu lời Chúa không phải là chơn-thật, sao có thể còn lại đời đời được? Sứ-đồ Phi-e-rơ cắt nghĩa rõ lắm: «Lời đó (tức lời của Đức Chúa Trời) là **đạo Tin-Lành đã giảng ra cho anh em.**» Và chính Đức

Chúa Jêsus khi cầu-nguyện cho các môn-đồ mình, cũng nói rằng: «Xin Cha lấy lẽ thật khiến họ nên thánh; lời Cha tức là lẽ thật» (Giăng 17: 17).

2) Bởi sự từng-trải của tín-đồ.—Nhiều người khi tin theo đạo Tin-Lành, chưa tìm-kiếm được lẽ thật, thì phạm biết bao nhiêu tội xấu-xa, không phương giải-cứu, hoặc biến-đổi cái tâm-tánh của mình. Song khi họ đã trở lại tin Chúa, tìm được lẽ đạo chơn-thật, thì trở nên người có tâm-thần mới, đem so-sánh với lúc chưa tin thì khác nhau một trời một vực. Nếu đạo Tin-Lành không phải là đạo chơn-thật, đâu lại có được cái kết-quả tốt-đẹp ấy? Một sự giả-dối có thể nào sanh ra được những cái hiệu-quả tốt không? Chẳng khi nào! Vậy, sự từng-trải của người tín-đồ Đấng Christ cũng minh-chứng rằng đạo Tin-Lành là chơn-thật.

3) Bởi sự bắt-bớ.—Từ xưa đến nay nhiều kẻ thù-nghịch thường kiếm cách đánh đổ đạo Tin-Lành hoặc bằng sự công-kích, hoặc bằng lời phao-vu. Song có một cách mà họ hay dùng hơn hết, ấy là bắt-bớ và chém-giết kẻ theo đạo. Từ đời các Sứ-đồ trở lại đây, đạo Tin-Lành đã trải biết bao nhiêu cơn bắt-bớ dữ-dội, khi hai ba năm, lúc thì vài chục năm, có khi kéo dài đến hai, ba trăm năm như trong thời-đại cải-chánh. Cơn bắt-bớ nào cũng kịch-liệt, vì mục-đích của bọn giáo-địch (*ennemis religieux*) là phá-hoại đạo cho tron-trọi. Trong mỗi

cơn bắt-bớ xảy đến, bọn tín-đồ người thì bị giam-cầm trong ngục, kẻ bị chém đầu, người khác bị tra-khảo quá dữ, vì bọn giáo-địch không có lòng thương-xót kẻ trung-thành với sự tín-ngưỡng của mình.

Dẫu vậy, đạo Tin-Lành chẳng khi nào bị đánh đổ, trái lại, hơn các cơn bắt-bớ tàn-hại ấy người tín-đồ lại được giục lòng mạnh-mẽ hơn và số người tin Chúa lại càng thêm lên. Sứ-đồ Phao-lô khi bị bắt-bớ và giam-cầm trong ngục-thất tại thành Rô-ma, viết thư thăm-hỏi người tín-đồ ở thành Phi-líp, có nói rằng: «Hỡi anh em, tôi muốn anh em biết rằng đều xảy đến cho tôi đã giúp thêm sự tấn-tới cho đạo Tin-Lành, đến nỗi chốn công-đường và các nơi khác đều rõ tôi vì Đấng Christ mà chịu xiềng-xích. Phần nhiều trong anh em hơn tôi bị xiềng-xích mà có lòng tin rất lớn trong Đấng Christ, dám truyền đạo Đức Chúa Trời, chẳng sợ-hãi gì» (Phi-líp 1: 12-14). Lại nữa: «Vì Tin-Lành đó mà ta chịu khổ, rất dỗi bị trói như người phạm tội; **nhưng đạo của Đức Chúa Trời không hề bị trói đâu**» (II Ti-mô-thê 2: 9). Càng bắt-bớ bao nhiêu thì người truyền-đạo càng tận-tâm và kẻ tin đạo càng phoi dạn sắt bấy nhiêu, khiến cho một nhà viết sách kia đã phải nói: «Tôi lấy làm lạ-lùng mà khen-ngợi sự tận-tâm của các giáo-sĩ và lòng anh-dũng của kẻ chết vì đạo» (*J'admire le dévouement des missionnaires et l'héroïsme des martyrs*).

Nếu đạo Tin-Lành không phải là đạo chơn-thật, sao lại được vững-vàng thế ấy? Nếu là đạo dối, đạo lạc, đạo lập bởi người ta, thiết tưởng đã bị đánh đổ từ lâu rồi, chớ còn đâu nữa mà truyền-bá được như ngày nay. Chính Đức Chúa Jêsus có phán rằng: «Trời đất sẽ qua, nhưng lời Ta nói chẳng bao giờ qua đi» (Ma-thi-ơ 24: 35). Một nhà danh-sĩ kia khi bình-luận đến vấn-đề tôn-giáo, bàn thế nào là đạo thật, đạo giả, có nói rằng: «Đạo thật, theo ý tôi, là đạo không lợi-dụng lòng tin và không làm bại-hoại tâm-hồn của chúng ta, là đạo mà trong vòng tín-đồ có nhiều kẻ chết vì đạo, đổ huyết ra để đạo được đắc-thắng» (*J'entends par véritable religion, une religion qui n'exploite pas notre foi, ne corrompt pas notre âme, une religion qui compte parmi ses fidèles de nombreux martyrs qui ont versé leur sang pour son triomphe*).⁽¹⁾ Đạo nào không lợi-dụng lòng tin, không làm bại-hoại tâm-hồn, và có nhiều tín-đồ chết vì đạo, đổ huyết ra để đạo được đắc-thắng? Há chẳng phải là đạo Tin-Lành sao? Giáo-phụ Justin Martyr cũng nói rằng: «Giọt máu của người chết vì đạo Tin-Lành là hạt giống của đạo Tin-Lành.» (*Le sang des martyrs est la semence de l'Evangile*).

Vậy, ba lý-cớ trên kia và nhiều lý-cớ khác (kể viết bài này chỉ kể lược thôi) làm chứng rằng đạo Tin-Lành là đạo chơn-thật.

(1) Trích bài «Spiritisme et Sorcellerie» của Liên-Son.

ĐẠO TIN-LÀNH CHẴNG NHƯNG LÀ LỜI NÓI MÀ THÔI, SONG CŨNG LÀ QUYỀN-PHÉP CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI NỮA

Những lý-thuyết của các khoa-học, triết-học hay ngôn-luận phần nhiều chỉ là lời nói; nói ra thật hay lắm, sang-sảng như tiếng đồng hoặc kêu như tiếng chuông chùa buổi sớm. Song, tiếc thay, nói thì nhiều mà làm thì ít, có khi nói mà lại không làm được chút gì; còn những kẻ nghe, kẻ học theo lý-thuyết ấy cũng chẳng mấy người làm theo được. Duyên-cớ bởi đâu? Bởi thiếu quyền-phép thiêng-liêng hành-động trong tâm-trí kẻ nghe. Song đạo Tin-Lành thì khác, chẳng những là lời nói, song cũng là quyền-phép nữa, khiến cho **người theo đạo chẳng những nghe mà thôi, nhưng cũng làm theo được nữa**. Còn cái quyền-phép ấy chẳng phải từ loài người mà đến, song bởi Đức Thánh-Linh, như có chép rằng: «Vả, đạo Tin-Lành chúng tôi đã rao-truyền cho anh em, không những bằng lời nói thôi, lại cũng bằng quyền-phép Đức Thánh-Linh và sức mạnh của sự tin quyết nữa» (I Tê-sa-lô-ni-ca 1 : 5).

Khi quyền-phép của Đức Thánh-Linh hành-động trong lòng người nào, thì Ngài cảm-hóa lòng ấy, và do sự cảm-hóa này người cũ trở nên mới, người dữ trở nên lành, người xấu trở nên tốt. Như có nhiều kẻ trước khi tin theo đạo Đấng Christ thì chửi vợ

đánh con tàn-nhẫn lắm, người thì say-sưa từ buổi sáng cho đến canh khuya, lấy đất làm chiếu, lấy trời làm màn (mùng), con-cháu trong nhà vì đó mà sanh ra buồn khổ, kể lại nghiện thuốc phiện rất nặng, cùng bài bạc, trắng hoa với trăm ngàn tội-ác xấu-xa khác nữa, kể ra khôn xiết. Song từ lúc tin theo đạo Chúa, được quyền-phép của Đức Thánh-Linh cảm-hóa, thì trở nên một «người mới dựng nên giống như Đức Chúa Trời, trong sự công-bình và sự thánh-sạch của lẽ thật» (Êph. 4: 24). Tánh-nết của người đó khác với lúc chưa tin theo đạo Chúa nhiều lắm, khiến cho nhiều kẻ phải lấy làm lạ. Đó là bởi quyền-phép của Đức Thánh-Linh.

Vậy, biết rằng đạo Tin-Lành chẳng phải là lời nói suông đâu, song có quyền-phép của Đức Thánh-Linh giúp cho tín-đồ làm theo và đạt đến bậc thiêng-liêng cao-thượng. Đạo Tin-Lành có quyền-phép Đức Thánh-Linh như thế nên mới phân-biệt với các đạo khác được.

ĐỨC CHÚA TRỜI DÙNG TIN-LÀNH ĐỂ LÀM GÌ?

Để kêu-gọi mọi người. Từ khi loài người phạm tội thì phải xa-cách Đức Chúa Trời. Song bởi lòng nhơn-từ nên Ngài đã nhiều phen dùng nhiều cách để kêu-gọi kẻ tội-lỗi trở lại cùng Ngài. Thuở xưa Ngài dùng các đấng tiên-tri để kêu-gọi loài người hãy xây-bỏ đường-lối gian-ác và trở về cùng sự công-bình để được sống. Về sau Ngài sai chính Con

Ngài, là Đức Chúa Jêsus, để kêu-gọi kẻ tội. Rồi từ khi Đức Chúa Jêsus từ-giã cõi đời này mà trở về trời, thì Ngài dùng các vị sứ-đồ và các môn-đồ trung-tín đi rao-truyền Tin-Lành cho thiên-hạ, và kêu-gọi mọi người trở lại cùng Chúa để nhận-lãnh được sự vinh-hiễn, như trong Sách Thánh có chép rằng: «Ấy cũng là vì đó mà Ngài đã dùng Tin-Lành chúng tôi gọi anh em, để anh em hưởng được sự vinh-hiễn của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta» (II Tê-sa-lô-ni-ca 2: 14).

Ngày nay Đức Chúa Trời cũng dùng Tin-Lành—Tin-Lành mà chúng tôi rao-giảng hoặc bằng lời nói, sách phát hay bài đăng trong Thánh-Kinh Báo kêu-gọi tội-nhơn trở lại cùng Ngài để được sống, được vinh-hiễn cùng nhiều hạnh-phước khác. Độc-giả có muốn được những thứ phước ấy không? Nếu ai muốn, khá trở lại cùng Ngài!

ĐẠO TIN-LÀNH LÀ ĐẠO CHUNG CỦA LOÀI NGƯỜI

Đạo Tin-Lành là phương-pháp mà Đức Chúa Trời dùng để cứu mọi người, bất luận thuộc về dân nào, giống nào. Đạo của Chúa cũng ví như cái mặt trời; mặt trời có phải là riêng của nước Tàu, nước Nam, nước Nhật, nước Anh đâu. Chắc không, nó là của chung ở thế-gian này. Tiếc thay! Có nhiều kẻ cố-chấp nói rằng đạo Tin-Lành là đạo của người Tây, ở bên Âu-châu, nên không tin, thật lắm lắm.

Đạo Tin-Lành vốn ở Á-châu, từ nước Do-thái mà truyền ra, chớ không phải ở Âu-châu. Về sau các môn-đồ mới đem đạo mà truyền-giảng ra khắp nơi vì là đạo chung, như Đức Chúa Jêsus, khi sắp ngự lên trời, có truyền cho các môn-đồ của Ngài một sứ-mạng là: «Hãy đi khắp thế-gian, **giảng Tin-Lành cho mọi người.** Ai tin và chịu phép báp-têm, sẽ được rỗi; nhưng ai chẳng tin sẽ bị đoán-phạt» (Mác 16: 15, 16). Đây nói giảng cho mọi người, nghĩa là giảng cho hết cả loài người nghe đề tin, không cứ đông, tây, nam, bắc, trắng, đen, vàng, đỏ, chỗ nào cũng phải đem Tin-Lành đến mà giảng cả. Phao-lô có nói «Đạo Tin-Lành là đạo được giảng ra giữa mọi vật dựng nên ở dưới trời» (Cô 1: 23).

Vậy biết đạo Tin-Lành là đạo chung. Có người vin những có sai-lầm, nói là đạo ngoại-quốc, tổ-tiên chúng ta không theo, bây giờ chúng ta theo há chẳng phải lỗi đạo và trái-ngược lắm ru? Không phải đâu. Chúng ta hãy suy-xét về các đạo khác truyền-giảng tại nước Việt-Nam ta, như đạo Phật, đạo Nho, chẳng phải tự Tây-trúc, Trung-hoa đem đến sao? Thế mà biết bao nhiêu người theo, sao không nói là từ ngoại-quốc đem lại? Thật ra tự nước Nam ta không có một đạo nào, chỉ là nhờ nước ngoài đem lại nên mới có. Chúng ta không nên cố-chấp nói rằng: «Tổ-tiên không theo đạo Tin-Lành, ta cũng không theo đạo Tin-Lành.»

Chúng ta khá suy-xét một chút nữa. Về thời-đại thượng-cổ thì tổ-tiên chúng ta ăn lông, ở lỗ, vẽ mình, xuống biển để mò trai, bắt cá, cùng với bao nhiêu cách sanh-hoạt khác không hợp với đời nay, sao chúng ta không bắt-chước những lối ấy để mà sống hầu cho trọn chữ hiếu và đức «tồn-cổ,» mà lại sanh-hoạt khác với lối xưa thế? Chúng ta lại hãy suy-xét về những sự tiện-lợi ngày nay giúp cho đời sanh-hoạt của chúng ta. Có nhiều điều mà tổ-tiên chúng ta không dùng, như ngồi ô-tô, đi xe-lửa, tàu thủy, cùng bao nhiêu sự khác nữa. Sao bây giờ chúng ta lại dùng, mà những điều đó há chẳng phải từ nước ngoài đem đến sao? Vậy, chúng ta không nên cố-chấp, chúng ta sanh ra sau, thì **chỉ nên làm con-cháu của cổ-nhơn, chớ không nên làm nô-lệ cho cổ-nhơn.** Những sự vật-chất tiện-lợi chúng ta còn biết dùng thay, huống chi đạo Tin-Lành là đạo chung của loài người, có ích cho đời sống của chúng ta, chúng ta há lại chẳng nên đem lòng thành-thực mà tin-cậy sao?

AI MUỐN ĐƯỢC CỨU PHẢI TIN ĐẠO TIN-LÀNH

Đạo Tin-Lành là đạo chung của loài người, được dự-bị cho mọi người, để linh-hồn họ được cứu khỏi án phạt, khỏi sự hư-mất. Song có một điều buộc kẻ muốn cho linh-hồn mình được cứu phải làm, ấy là **phải tin theo đạo Tin-Lành.** Phải lấy đức-tin để nhận-lãnh ân-diễn của Đức Chúa Trời. Đức-

tin công-nhận rằng mình không thể tự cứu lấy mình được, rồi lại công-nhận rằng Đấng Christ có đủ quyền-năng cứu mình được. Chính Đức Chúa Jêsus khi mới bắt đầu giảng đạo, cũng khuyên mọi người tin đạo Tin-Lành mà rằng : «Kỳ đã trọn, nước Đức Chúa Trời đã đến gần ; **các người hãy ăn-năn và tin đạo Tin-Lành**» (Mác 1: 15). Vậy, chúng ta muốn được cứu, hãy tin đạo Tin-Lành của Đức Chúa Jêsus.

Trong sách Trung-dụng có câu rằng : «Chiêu văn đạo, tịch tử khả hĩ,» nghĩa là : «Sớm nghe đạo phải, chiều chết cũng không ân-hận gì.» Đây là nghe đạo phải mà chết cũng vui lòng, không ân-hận gì, huống chi đạo Tin-Lành bày-tỏ cho người ta biết bao nhiêu lẽ chơn-thật, chỉ cho mọi người biết con đường chánh-đáng hạnh-phước dẫn đến sự sống đời đời bởi Đức Chúa Jêsus mà được, thì khiến cho lòng người ta vui đến đâu ! Trong sách Châm-ngôn có chép rằng : «Tin-Lành ở xứ xa đến giống như nước mát-mẻ cho người khát-khao» (Châm-ngôn 25: 25). Thật có như vậy, vì thấy nhiều kẻ trước khi nghe và tin đạo Tin-Lành thì dường như chết, như khô, song từ lúc nghe và tin đạo Tin-Lành thì linh-hồn được mát-mẻ, dễ chịu, ví như cây đang khô-héo mà được trận mưa dào tưới cho.

Xem trong Kinh-Thánh thấy đạo Tin-Lành sanh ra hai sự kết-quả. Một là làm cho người ta sống,

hai là làm cho người ta chết, như có chép rằng : «Vì chúng tôi (người giảng đạo Tin-Lành) ở trước mặt Đức Chúa Trời là mùi thơm của Đấng Christ, ở giữa kẻ được cứu và ở giữa kẻ bị hư-mất; cho kẻ này, mùi của sự chết làm cho chết; cho kẻ kia, mùi của sự sống làm cho sống» (II Cô-rinh-tô 2 : 15, 16). Song sống hay chết là tự người ta tin hay không tin, chớ đạo Tin-Lành không hề thay-đổi. Người nào nghe đạo mà tin thì sống, còn kẻ nghe đạo mà không tin, lòng trở nên cứng, thì phải chết vì có tội, và **tội lớn hơn hết là tội vô-tín**. Trong Sách Thánh có chép rằng : «Tin-Lành này đã rao-truyền cho chúng ta cũng như cho họ ; những lời họ đã nghe không ích chi hết, vì trong khi nghe, **chẳng lấy đức-tin nhận lời đó thuộc về mình**» (Hê-bơ-rơ 4 : 2).

Dẫu vậy, đạo Tin-Lành trước sau vẫn là một. Như tánh-chất của mặt trời vốn nóng, đối với đất sét thì sức nóng của mặt trời khiến đất sét trở nên cứng, song đối với sáp hay nước đá thì sức nóng của mặt trời làm cho hai thứ này phải tan-chảy; dẫu vậy, tánh-chất của mặt trời không khi nào thay-đổi. Cứng và còn lại hay tan-chảy mà mất đi là do cái sức chịu-đựng của đất sét, sáp hay nước đá đối với sức nóng của mặt trời. Về đạo Tin-Lành cũng vậy, đối với kẻ tin thì làm cho sống, đối với kẻ không tin thì làm cho chết, song lẽ đạo Tin-Lành chẳng hề thay-đổi.

Vậy, kẻ viết bài này dám khuyên độc-giả đã biết đạo thật, hoặc bằng sự xem sách, hay bằng sự nghe giảng, khá đem lòng thành-thực mà **tin theo đạo Tin-Lành của Đức Chúa Jêsus**. Vì biết và nghe cũng tốt lắm, song chưa đủ, cần phải tin nữa; nghe mà không tin thì chẳng thể nào được cứu, ví như người đói mà không ăn thì no làm sao được. Song nghe và tin thì được cứu, ví như đói mà ăn thì no được. Trong Kinh-Thánh có chép rằng: «Nur vậy, **đức-tin đến bởi sự người ta nghe**, mà người ta nghe là khi lời của Đấng Christ (tức là đạo Tin-Lành) được rao-giảng» (Rô-ma 10: 17). Chúng tôi đã lấy lời của Đấng Christ (đạo Tin-Lành) để rao-giảng, hoặc bằng lời nói, hay bằng sách, bằng báo, hầu cho độc-giả được biết, được nghe mà đem lòng tin-cậy. «Vì nếu có kẻ nghe lời (tức là đạo Tin-Lành) mà không làm theo (nghĩa là không đem lòng tin mà nhận-lãnh), thì khác nào người kia soi mặt mình trong gương, thấy rồi thì đi, liền quên mặt ra thế nào. Nhưng kẻ nào xét kỹ luật-pháp trọn-vẹn (tức là đạo Tin-Lành), là luật-pháp về sự tự-do, lại bền lòng suy-gẫm lấy, chẳng phải nghe rồi quên đi, nhưng hết lòng giữ theo phép-tắc nó, thì kẻ đó sẽ tìm được phước trong sự mình vâng lời» (Gia-cơ 1: 23-25).

Độc-giả nghĩ sao?

ĐỒ-ĐỨC-THỐNG, HÀ-NỘI.

Tin-Lành là gì? Đức Chúa Trời thực-hữu chăng? Loài người bởi đâu mà có? Muốn sống một đời sáng-sủa, tươi-vui, phải làm thế nào?

Xin mời quý-vị mua và đọc

SÁCH ĐÃ XUẤT-BẢN

(chuyên bày-tổ đạo Đức Chúa Jêsus)

Chủ mời khách kiếu	0\$03
Chân giả luận	0.05
Ngọn đèn chơn-lý.	0.05
Ngọn đuốc soi đêm	0.05
Tranh minh tâm	0.03
Ta là cái cửa	0.05
Cội-rễ muôn vật	0.01
Đức Chúa Trời độc-nhứt	0.01
Giải nghĩa sự tha tội.. .. .	0.01
Nói lược đạo-lý Chúa Jêsus.. .. .	0.01

Gởi timbres và mandats cho ông Wm. C. Cadman, số 1, Phố Nguyễn-Trãi, Hanoi.

MỘT LỜI CẢNH-CÁO

Hỡi linh-hồn đương ngủ-mê ! Thức dậy mau mau ! Bầy ma-quỉ giăng kín ! Lửa đoán-phạt sa xuống ! Chạy đâu ? Trốn đâu cho thoát ?

Nghe này, lời dịu-dàng của Đấng giải-phóng, là Đức Chúa Jêsus-Christ :

«Hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho con được yên-nghi !»

Đến mau ! Hãy đến cùng Ngài ! Ớ tội-nhân ! Kíp đến ! Kíp đến ! Còn đợi-chờ chi ?

Hầu khắp Đông-dương có nhà Hội Tin-Lành chuyên giảng về Cứu-Chúa Jêsus. Mời bạn đến nghe cho biết Ngài càng rõ hơn.